

това правѣше при много специални условия и по необходимостта да надебелява националнитѣ черти, за да имъ даде видомостта, изличена отъ времето.

Той не проповѣдваше умраза къмъ другитѣ народи, критикувайки ги по отношение преследванитѣ отъ него политични задачи. Иначе той не би се застъпилъ за сближение на балканскитѣ народи, за които пише: „Нашето начало е било да почитамы и уважавамы всичкитѣ народности и да правимъ съжзъ съ тѣхъ“.

Въ други случаи се открива неговата широкохуманна душа къмъ робитѣ на труда, ако и не българи: когато въ 1864 г. се изказа за освобождението на ромънскитѣ селяни отъ игото на чокоитѣ и необходимостта да имъ се даде земя за едно човѣшко сжществуване. Затова Раковски имаше и врагове. Него ненавиждаха и преследваха българскитѣ чорбаджии, ония въ Котелъ и Букурещъ — българската олигархия, както той ги нарича — и го смѣтаха за антипатриотъ. Тѣмъ той дава следния отговоръ: „Тии презиржтъ народа и никогы не сж помислили да съсрѣдоточжтъ въ едно неговитѣ мысли. Сичко що сж до сега